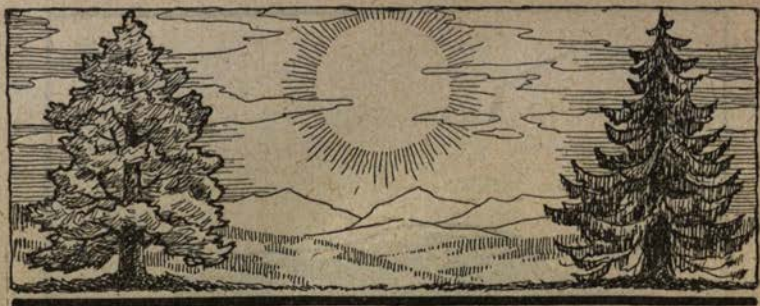




Асенъ Босевъ

Слънцето и каменнитѣ вжглища

Това е било преди много, много милиони години. По земята е имало много едри, гъсти гори. Климатътъ е билъ влаженъ и топълъ. Нѣмало е тогава хора, нѣмало е села и градове, нѣмало желѣзници и мостове. Тамъ, кждето сега хубавѣе вашата къща, може би е расълъ огроменъ лепидодендронъ. Кждето блести вашия градътъ — е била влажна, тъмна гора или обширно море.

Надъ гората грѣло слънцето. Сжщото слънце, което ни грѣе сега.

Веднажъ слънцето казало на дърветата :

— Земята е ваша майка, а азъ съмъ ви баща. Азъ ви давамъ сили да растете. Давамъ ви животъ.

Разшумѣли се дърветата. Зарадвали се на топлиѣ слънчеви ласки. Младитѣ дръвчета прострѣли клонки къмъ слънцето, за да го погаятъ по златното чело. А слънцето се усмихвало :

— Не можете да ме докоснете, защото съмъ много високо !

Не слушали палавитѣ дръвчета, а все протѣгали ржце. Отъ протѣгане извишили стѣбла нагоре. Но забучали страшни вѣтрове, извивали снагитѣ имъ и поч-